

Albert DE SALVO

Totul s-a sfârșit la 4 ianuarie 1964. Se încheiase un regim de teroare care stăpânise orașul Boston încă din iunie 1962, în cursul căruia muriseră **treisprezece femei** și care a oferit orașului o legendă modernă. Criminalul avea să mai lovească o dată, în mod ineficient, însă. Crimele se opriseră.

Mary Sullivan, în vârstă de nouăsprezece ani, a fost găsită, precum toate celelalte victime ale celui care avea să devină cunoscut sub numele de „Strangulatorul din Boston”, în propriul ei apartament. Fusese dezbrăcată, legată, violată și torturată, într-un ultim gest sadic, ucigașul lui Mary îi lăsase o felicitare prinsă între degetele de la piciorul stâng.

Prima victimă a acestui maniac fusese o femeie de cincizeci și cinci de ani, divorțată, pe nume Anna Slesers, ucisă în iunie 1962. Doamna Slesers a fost descoperită de fiul ei pe data de 14 ale lunii, goală, violată și strangulată cu cordonul de la propriul ei halat de casă. Metoda criminalului de a ucide a rămas nemodificată. După ce-si alegea victima, Strangulatorul obținea accesul în casa acesteia, pozând în muncitor.

Toate victimele lui erau femei. Toate au fost molestate sexual și strangulate, de obicei cu vreun articol al propriei lor îmbrăcăminti, adeseori cu o pereche de ciorapi sau o jartieră, cărora asasinul le făcea nod chiar sub bărbia victimei, în unele cazuri, în cursul strangulării victima era muscată, bătută sau chiar înjunghiată, în ciuda obișnuitelor denunțuri false și a acțiunii intense a poliției, declanșată ca răspuns la panica crescândă din oraș, „Strangulatorul din Boston” rămânea un subiect enigmatic de groază.

După moartea lui Helen Blake, polițiștii au apelat la psihiatri pentru a întocmi un profil moral al asasinului pe care îl vâneau. În opinia experților, el era un bărbat tânăr, între optsprezece și patruzeci de ani, suferind de mania persecuției și urându-și mama (până în acea clipă fuseseră

atacate numai femei vârstnice).

Portretul astfel întocmit a fost confruntat cu dosarele celor cunoscuți pentru molestări sexuale. Deși au apărut o serie de suspecți care au si fost interogați, Strangulatorul a rămas în libertate și a ucis-o, la 19 august, pe doamna Ida Irga.

Cele treisprezece victime ale „Strangulatorului din Boston”

Data	Nume	Vârsta
14 iunie 1962	Anna Slesers	55
28 iunie 1962	Mary Mullen	85
30 iunie 1962	Nina Nichols	68
30 iunie 1962	Helen Blake	65
19 august 1962	Ida Irga	75
20 august 1962	Jane Sullivan	67
5 decembrie 1962	Sophie Clark	20
31 decembrie 1962	Patricia Bisette	23
9 martie 1963	Mary Brown	69
6 mai 1963	Beverley Samans	23
8 septembrie 1963	Evelyn Corbin	58
23 noiembrie 1963	Joann Graff	23
4 ianuarie 1964	Mary Sullivan	19

La 5 decembrie 1962, profilul psihologic al criminalului care „își urăște mama” a suferit o modificare radicală, datorită asasinării Sophiei

Clark; victima avea douăzeci de ani, cu numai trei ani mai puțin decât două dintre următoarele sale trei victime. Un an mai târziu, după moartea lui Mary Sullivan, „părintele” profilurilor psihologice din America, doctorul James Brussel, a întocmit un nou „portret” al unui bărbat de treizeci de ani, bine clădit, de înălțime medie, bărbierit cu grijă și având părul negru și des. Era posibil să fie de origine spaniolă sau italiană și suferea de schizofrenie paranoică. Acest portret avea să se dovedească remarcabil de precis.

Între timp, un alt specialist obișnuit cu cazurile aflate în zonele întunecate ale existenței umane, detectivul olandez Peter Hurkos, s-a apucat de investigarea dosarului. După câteva remarcabile demonstrații de intuiție, Hurkos a declarat că omul pe care îl căuta poliția era un tip athletic, cântărind între 130 și 140 de livre, în jur de un metru șaptezeci și cinci de centimetri, cu un nas ascuțit și o cicatrice pe antebrațul stâng. Fin psiholog, detectivul a adăugat: „Și îi plac pantofii”. Incredibil, dar pe lista de suspecti exista tocmai un astfel de individ, care se potrivea până și ca ocupație, fiind comis-voiajor de încălțăminte pentru femei. Din nefericire, însă, s-a dovedit că nu el era strangulatorul.

În cele din urmă, criminalul și-a dezvăluit singur identitatea. Pe data de 27 octombrie 1964, el a intrat, așa cum mai făcuse și înainte, în apartamentul unei tinere, pozând în detectiv. Intrusul și-a legat victima de pat, a abuzat sexual de ea și a părăsit-o în mod inexplicabil, spunându-i, în timp ce pleca: „îmi pare rău”. Descrierile făcute de tânăra femeie au dus la identificarea lui Albert De Salvo, iar publicarea fotografiei lui a dat naștere unui adevărat val de femei care au apărut la poliție, declarând că acel bărbat le molesta sexual. Cu toate acestea, De Salvo nu era încă suspectat de a fi aceeași persoană cu Strangulatorul din Boston. Abia în 1965, în timp ce era învinuit de viol și se afla în Penitenciarul de Stat din Boston, De Salvo și-a mărturisit în detaliu crimele.

Cunoștințele sale despre asasinate erau atât de vaste, încât nu încăpea nici o îndoială că spunea adevărul, în același timp, însă, aceste

declarații nu puteau fi susținute de nici o probă materială, în pledoaria sa, avocatul lui a susținut că De Salvo ar trebui să fie judecat numai pentru infracțiunile sale anterioare, neconectate cu crimele. Ca atare, Albert De Salvo n-a fost niciodată judecat pentru crimele „Strangulatorului din Boston”, dar a fost condamnat, pentru jaf și ofensă sexuală, la detenție pe viață.

La 26 noiembrie 1973, Albert De Salvo a fost găsit mort în celula sa, înjunghiat în inimă; avea patruzeci și doi de ani.